

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ὁγδὼν Νοεμβρίου,
μηνὸς ὑπερβορείου.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ποῦντος ἑξακόσα
καὶ συμβάντα τόσα.

Ἀπόφασις τρελλῇ τοῦ μπέστια Φασουλῆ.

Ἐπειδὴ καὶ τῆς θαλάσσης
ἐταράχθησαν τὰ βάθη,
κι' εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις
κάποιος πρέπει νὰ τὴν πάθῃ.

Ἐπειδὴ σ' αὐτὰ τὰ χρόνια
δίκαιοι δίκαιους κρίνουν,
ἐπειδὴ χωρὶς γαλόνια
κάποιοι πρέπει ν' ἀπομείνουν.

Ἐπειδὴ στὴ ράτσα τούτῃ,
ποῦ παραβρωμᾷ μπαροῦτι
καὶ ποτὲ δὲν ἡσυχάζει,
ὅλα γίνονται γιὰ χάξι.

Ἐπειδὴ καὶ κάθε νόμος
τόσο μόνον συντελεῖ,
ὅσο γιὰ νὰ πιάνῃ τρόμος
ἓναν κι' ἄλλον Φασουλῆ.

Ἐπειδὴ σ' αὐτὸ τὸ κράτος
Γιάννης πίνει καὶ κερνᾷ,
καὶ καθένas μουλαρατός
ὅπως θέλει κυβερνᾷ.

Ἐπειδὴ θὰ γίνουν τώρα
βελτιώσεις προκοπῆς,
καὶ γιὰ τοῦτο πέρνει φόρα
κάθε φίνος τσελεπῆς.

Ἐπειδὴ θὰ φέρουν νόμους
καὶ στὴν γῆν τοῦ κράτους τούτου,

ποῦ κανένas μὲς 'στους δρόμους
δὲν θὰ τρέχῃ πρὸς νεροῦ του.

Ἐπειδὴ παντοῦ θ' ἀσκῆται
μὲς δικαιοσύνη πρώτης,
καὶ κανεὶς δὲν θ' ἀδικῆται
τοῦ δικαίου θιασώτης,
τὰ δὲ νέα τῆς τεμένη
στίγμα δὲν θὰ τὰ λερῶνῃ,
καὶ γι' αὐτὴν δὲν θὰ σημαίνει
μήτε Μπάρμπας στὴν Κορώνῃ.

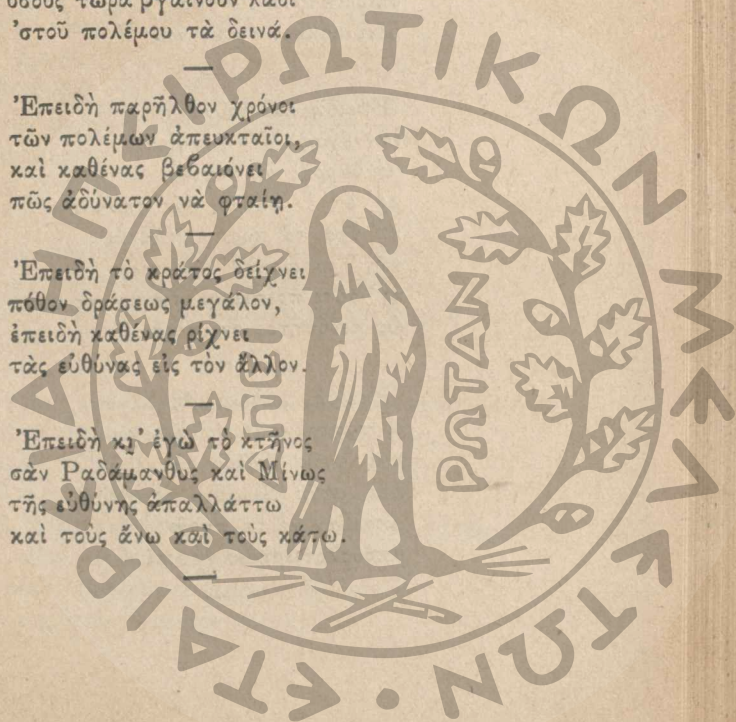
Ἐπειδὴ μᾶς τρέχουν πάλι
προκοπαῖς ἀπ' τὰ μπατζάκια,
ποῦ θὰ σκύψουν τὸ κεφάλι
καὶ τὰ πρῶτα μας τὰ τζάκια.

Ἐπειδὴ κοτίνου κλάδοι
ἑστεφάνωσαν ξανά
ὅσους τώρα βγαίνουν λάδι
'στοῦ πολέμου τὰ δεινά.

Ἐπειδὴ παρῆλθον χρόνια
τῶν πολέμων ἀπευκταῖοι,
καὶ καθένas βεβαιώνει
πὺς ἀδύνατον νὰ φταίῃ.

Ἐπειδὴ τὸ κράτος δείχνει
πόθον δράσεως μεγάλου,
ἐπειδὴ καθένas ρίχνει
τὰς εὐθύνas εἰς τὸν ἄλλον.

Ἐπειδὴ κι' ἐγὼ τὸ κτήνος
σάν Ραδάμανθυς καὶ Μίνως
τῆς εὐθύνης ἀπαλλάττω
καὶ τοὺς ἄνω καὶ τοὺς κάτω.

Ἐπειδὴ μὲς ὅτ' ἄς Ἀθήνας
δὺν πάνε μιὰ χαρὰ,
καὶ φορτόνουν τὰς εὐθύνας
ὅτ' ἔμ τὸν μασκαρᾶ,
ποῦ κινήθηκε μὲ βόλιν
τὴν χινόμαλη τὴν ράτσα,
καὶ τὴν ἔφερε τὴν δόλια
ὅτ' ἄς Λαμίας τὴν Ταράτσα.

Ἐπειδὴ μὲ τὸ λεφούσι
ἂν αὐτὸς δὲν ἐπροχώρει
καὶ δὲν ἔκανε γιουρούσι
ὅτ' ἔμ τὸν δικούς μας μὲ τὸ ζόρι,
δὲν θὰ βλέπαμε πρησιμένη
κάθε μαλακὴ πατούσα,
κι' ὅλοι θάσαν δοξασμένοι
μὲ κορδῶματα καὶ λούσα.

Ἐπειδὴ, καθὼς ἄς εἶπα,
δὲν βρύνω δι' εὐθύνης
τὸν καθένα παρλαπίπα
τῆς εὐάνδρου Ρωμηοσύνης,
μήτε κἂν τοῦ Θεωράκη
τὴν φαλάκρα καὶ τὸ στέρνο,
ποῦ τοῦ κόλλησε μεράκι
νὰ ξανάλθῃ ὅτ' ἄς Κουβέρνο.

Ἐπειδὴ σὰν πατριώτης
δίνω σ' ὅλους τὸ φιλί μου,
κι' ἐπειδὴ μιὰ χίνα πρώτης
ἔχω τώρα ὅτ' ἄς αὐλή μου,
γιὰ νὰ μοῦ θυμίζῃ πάντα
τοῦ πολέμου τὰ συμβάντα,
καὶ τοὺς πρὶν Ἐπιτελεῖς
τῆς μεγάλης τῆς Αὐλῆς.

Ἐπειδὴ μ' αὐτὴν μιλῶ
γιὰ τῆς δοξαίης μας αὐταῖς,
καὶ τὴν χίνα μου καλῶ
καὶ τῆς λέω «σὺ μᾶς φταῖς».

Ἐπειδὴ καὶ τὰς εὐθύνας
τοῦ πολέμου τοῦ κλεινοῦ
ἐπιρρίπτουν εἰς τὰς χίνας
ὅσοι κόκκον ἔχουν νοῦ.

Ἐπειδὴ καὶ νοῦν χηνός
ἔαν ἔχῃς ὅτ' ἄς κρηνίον,
μὴ θαρρῆς ὡς γεγονός
κι' ὡς ἐν θαῦμα τῶν σπανίων
κι' ὅλα τὰ πυρεῖα τᾶδε
τῆς Τορπιλικῆς Ἀμύνης,
κι' οὐτε πρέπει νὰ τὰ κρίνῃς
ὡς κενότητος σημάδια.

Ἐπειδὴ, καθὼς μᾶς λέγουν
οἱ πυρποληταὶ ποῦ φλέγουν,
καὶ ὅτ' ἄς Μήλου τὰ νερά
καὶ ὅτ' ἄς Σκιᾶθου τὸ νησί
ἐπαίζαν μὲ τὰ πυρά
μπουρλοτιέρηδες χρυσοί.

Ἐπειδὴ καμμιὰ τορπίλη
ὅτ' ἄς γιγλούς δὲν ἐξεράγη,
καὶ δὲν τρόμαξε κι' ἡ Πύλη
καὶ τῆς Πόλις τὸ Σεράγι,
κι' οὐτ' ἐπῆρε μυρωδιὰ
ὁ Χαμίτ ὁ κουνενός
πῶς τὸν σκιάζον τὰ παιδιὰ
μὲ τορπίλαις ἀδεϊανάις.

Ἐπειδὴ καὶ δι' αὐτὰ
δὲν εὐθύνεται κανεὶς,
καὶ γιὰ τ' ἄλλα χωρατὰ
τῆς ἀρμάδας τῆς κλεινῆς.

Ἐπειδὴ διασκεδάζω
καὶ μ' αὐτὸ τὸ νέο κάζο,
καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἱστορία
μὲ μαρτύρια τρανὰ
φταίνει μόνο τὰ πυρεῖα,
ποῦ βρεθῆκαν ἀδεϊανά.

Ἐπειδὴ γιὰ τάπεινκαῖα
τῆς κενότητος ἐκείνης
εἶνε κατηγορητέα
κι' ἐνοχὸς πολλῆς εὐθύνης
καθεμιὰ βροντώδης ὕλη,
ποῦ δὲν πῆγε νάμνη μόνη
μὲς ὅτ' ἄς ἀδεῖα τὴν τορπίλη,
ὅτ' ἄς ὀβίδα, ὅτ' ἄς κανόνι.

Δι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα τόσα,
ποῦ ξεφεύγουν κάθε γλώσσα,
δεηθεῖς καὶ πρὸς τὰς Μούσας,
ποῦ μοῦ γίνονται κουνούπι,
καὶ περὶ φροντίς ἀκούσας
μαρτυρίας τοῦ Κουτούπη,
τοῦ Φοντάνα καὶ τῶν ἄλλων
τῶν μαρτύρων τῶν εὐλάων.

Κι' εἰς κουμπάρων εὐφραδῶν
ἀναβάς τὸ λάμπον σκῆνος,
καὶ τὴν ἐκθεσιν ἰδὼν
τοῦ Βασιλικοῦ Δελφίνου,
ποῦ κι' ἐγγράφως μᾶς τὸ λέει
ὁ Ραυτόπουλος πῶς φταῖει,
κι' ὅταν Πρίγκηπες τὸ λένε
τότε πλέον νότα μπένε.

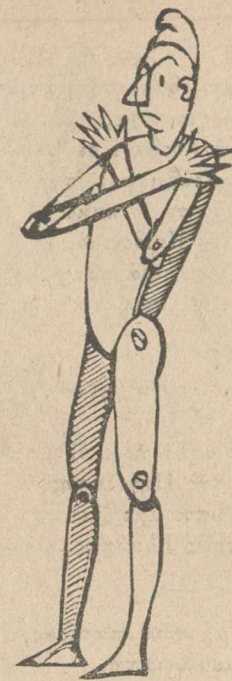
Λέγων δὲ ὅτ' ἄς παραζάλην
βεβαιώσεων ἀπειρών :
«ἐ! καὶ τώρα ποῖαν ἄλλην
χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων;»

Τὸν Ραυτόπουλον δικάζω
μὲ δὴ λόγια νέτα σκέτα,
κι' αὐθῶρὶ τὸν ἀναγκάζω
νὰ πετάξῃ τὴν σπαλέτα.

Καὶ τοῦ λέω : «κούκου κούκου,
καὶ μαζί μας ὅτ' ἄς στεριαῖς
ἔχῃνα τώρα κουμπαραῖς
καὶ Ναυστάθμους τοῦ Κουτσούκου.

Ὁ Φασουλῆς παρηγορεῖ
τὸν ἀραχλο τὸν Θεωρῆ.

Νῦν ἄς παύσῃ κάθε λῆρος
καὶ μὲ κεφαλὴν ὀρθίαν
ἄς εἰποῦμε πῶς ὁ κλῆρος
ἔπεσεν ἐπὶ Ματθίαν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἐρεῖς λοιπὸν πῶς Πρόεδρο μᾶς ἔγάλανε τὸν Ρῶμα,
ποῦ μὲ τῶν φίλων Ἰταλῶν πολέμησε τὸν λόχο,
μὰ δὲν ἐχάρηκε πολὺ τοῦ Θεωρῆ τὸ κόμμα
κι' ἐκάνανε λογαριασμούς χωρὶς τὸν Ξενοδόχο.
Κι' ὁ κοτσονάτος Θεωρῆς μ' ὅλα του τὰ γεράματα
μέραις καὶ νύκταις ἔγραφε πρὸς τοὺς μπεμπέδες γράμματα,
κι' ἄμᾶν ἔλαττε, βρέ παιδιὰ, ὅτ' ἄς Τσέλιγκά σας ἴσα
γιατὶ μὲ τὸ Κουβέρνο μας τὸν ἔχει πιάσει λύσσα,
τρέξετε μὲ τὰ τέσσερα γιὰ νὰ τὸ ξαναπάρω
κι' ὅσο κυττῶ τάνῃσι μου κοντεύω νὰ κρεπάρω.
Ἀπόστολοι Κορδονικοὶ, συναθροισθῆτ' ἐνθάδε
ν' ἀκούσετε παραγγελιαῖς ὅτ' ἄς δεῖνα καὶ ὅτ' ἄς τάδε.

Τέτοια λέγει, τέτοια γράφει
ὅτ' ἄς Κορδονικὸ συνάφι,
πλὴν μὲ ζῆλον καὶ σπουδὴν
στέλλει γράμματα πολλὰ
καὶ ὅτ' ἄς Μπέη Πετρεδῆν,
Λαρισσαῖον Τουρκαλᾶ.

Μὰ κι' αὐτὸς τοῦ παραγγέλλει πῶς τοὺς Τούρκους τοὺς φεσά-
δὲν ἀφίνουν οἱ Πασσάδες [δες
νῆλθουν μέσα ὅτ' ἄς Ἀθήνας τὸ τρικουβέρτο Ντοβλέτι,
καὶ μεγάλο νοιώθει πόνο καὶ πολὺ πολὺ σκελέτι,
ποῦ κι' αὐτὸς δὲν θὰ ἔμωρῃ ὅτ' ἄς κοπάδι νὰ γυρίσῃ
καὶ τοῦ γέρου λουλουδάτου τὰ λουλούδια νὰ μυρίσῃ.

Κι' ὁ Θεωρῆς σὰν ἄκουσε τοῦ Μπέη τὰ χαμπέρια
τράβηξε τῆς μπαρμπέταις του καὶ μὲ τὰ δῶδ του χέρ' α,
κι' ἀγριεμένος, Περικλῆ, φουσᾶ καὶ ξεφουσᾶ
καὶ μόνο ποῦ δὲν ἔγραψε καὶ ὅτ' ἄς Ἐνδέρ-Πασσ
τὸν Πετρεδῆν ν' ἀφήσῃ
γιὰ νᾶλθῃ νὰ ψηφίσῃ.

Ἐνας τοῦ γράφει «δὲν μπορῶ
νᾶλθω μὲ τοῦτον τὸν καιρὸ»,
κι' ἄλλος τοῦ γράφει ταπεινῶς :
«πεθαίνω γιὰ τὸ κόμμα,
μὰ κωλικόπνοος δεινός
μ' ἐσώρῃσε ὅτ' ἄς στρώμα.»

Ἄλλος : «ὦ φαβορίτα σου καὶ πυρπολεῖ καὶ φλέγει με,
ἀλλὰ γυναῖκα κατ' αὐτὰς στενὸς μου φίλος ἔγημε»,
ἄλλος ἀγρόν ἠγόρασε, κι' ἄλλος δὲν ξέρω τί,
καθένας ἀσυνείδητος τὸν γέρο παροικεῖ,
καὶ τὸ Κορδόνι, ποῦ προχθὲς βαρύνοντο ἐθρόντα,
ἔξορτσε κι' ἐπράβαλε μὲ τέσσερες κι' οὐδόντα,
ὁ δὲ λιγὺς Θεωρῆς, τὸ πρόβλημα κι' ὁ γρίφος,
σὰν εἶδε ὅτ' ἄς Κορδόνι τοῦ μεγάλου ξηρασίαν,
ἐφώνησε πῶς σήμερον ἡ τοῦ Προέδρου ψήφος
πολιτικὴν ὡς ἄλλοτε δὲν ἔχει σημασίαν.
Κι' ἀνάψε τὸ κεφάλι μου, λές κι' ἔταν ναργιλέ,
καὶ μούτσουνα Κορδονικὰ γένῃκαν χειρομπαρία,
κι' ἐσκουζε κι' ὁ κυρίαρχος «καλὲ καὶ τί μᾶς λές;
ὅσα δὲν φθάνει Ἀλεπού, τὰ κάνεις κρεμασάρια.»

Π. — Κορδόνι, τί καρτερεῖς μὲ στῆθος στολισμένο;
λίγοι νομάτοι σούμειναν κι' ἐκείνοι σκερπισμένοι,
κι' εἶναι χιλιᾶδες τὰ κάκα, ποῦ σ' ἔχουνε ζωμένο,
καὶ τὰ κοπέλια σου περνοῦν μὲ μύτη σηκωμένη.
Μπαρμπά νὰ δώσης τὰ κλειδιά, καὶ δίχως ἀντιρροήσεις
πέσε νὰ προσκυνήσης.
Κι' ὁ μουστακάτος Τσέλιγκας δεσπότη θὰ σὲ κἀνῃ
μὲς ὅτ' ἄς δική του στανῃ.

Χαμήλωσε τὸ μπόι σου, κατέβασε τὰ μάτια,
καὶ πάψε τὰ γεινάτια,
γιατὶ θαρρῶ τάνῃσι σου, ποῦ σοβαρὸ σὲ βλέπει,
πῶς τώρα τὴν διάλυσι τὴν κρύβει μὲς 'στὴν τσέπη,
κι' ἂν γίνη τοῦτο τὸ κακὸ
κλάψε, μαντρί Κορδονικό,
καὶ τότε δέχως λούλουδα λυπητερά τραγούδα :
«πολλὴ μαυρίλα 'πλάκωσε μαύρη σὰν καλιακούδα».

Φ. Τί Βουλὴ καὶ τούτη 'φέτο...
ψάλε την μὲ τὸργανέτο.
Κι' ἦσαν οἱ μνηστῆρες ὅλοι
τῆς 'Αρχῆς τῆς Πηνελόπης,
κι' ἀντιπρόσωποι μαριόλοι
τῆς προστάτιδος Εὐρώπης.

Κι' ἔφυγα μὲ τοὺς πατέρας,
Περικλέτο μου ψωρίτη,
καὶ κατόπιν τῆς Δευτέρας
ξημερόν 'ἡμέρα Τρίτη,
κι' ἔγιν' ἕνα πατατράκκα
μέσα 'στὴ Βουλὴ τρελλό...
μπάτσισε μιὰ Σακαράκκα
ἕνα γέρο Θεσσαλό.

Μὲς 'στὸ νέο πανηγύρι
καὶ σ' ἐμὲ τὸν κακομοίρη
βάζουν μιὰ τρικλοποδιά,
κι' ἔτρεξαν νὰ 'δοῦν τί τρέχει...
μὴ μαλλώνετε, παιδιὰ,
κι' ἄδικο κανεὶς δὲν ἔχει.

Γέροντά μου Θεσσαλέ,
τί σοῦ 'κάπνισε καλέ,
νὰ μᾶς 'πῆς ἡ Θεσσαλία πῶς 'σκλαβώθηκε γιὰ 'μᾶς
κι' ἔπεσε 'στὸν Στρατηλάτη τὸν 'Ετέμ σὰν λουκουμάς ;

Κι' ἂν τὴν βλέπης τώρα σκλάβα
καὶ σκορπᾷ φωτιαῖς καὶ λάβα,
πῶς δὲν φεύγεις μὲ τοὺς ἄλλους πατριώτας Θεσσαλοὺς
ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν μάντρα τοῦ πατρὸς τῆς Καρκαλοῦς ;

Γιατὶ καὶ σεῖς θηλειὰ χοντρή
μᾶς βάζετε μὲς 'στὸ λαιμό,
κι' ἀπὸ τοῦ Ρήγα τὸ μαντρί
δὲν ἔχετε ξεκολλημό ;

Γιατὶ νὰ κρώζῃ τώρα κρά
τὸ στόμα σκλάβου Βουλευτοῦ ;
γιατὶ παράπονα πικρά
νὰ λέῃ σ' ὅλους πλὴν αὐτοῦ ;

Πῶς τὸν Παπποῦ τὸν σεβαστὸ
τὸν προσκυνᾷτε μερικοί,
σὰν νὰ τοῦ λέν' εὐχαριστῶ
γιὰ τὴν σκλαβιά τὴν Τουρκική ;

Γιατί, γιατί, καὶ τὰ λοιπὰ ;...
καλὴ τὴν ἔπαθες λοιπόν,
ποῦφαγες μπάτσο Μαστραπᾶ,
καὶ κάτσε κάτω σιωπῶν.

Π.—Πῶς ἤθελα τὸν Θεσσαλό κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἐγράψω
ὀρίστε τώρα... θάχωμε καὶ Θεσσαλῶν παράπονα.
Σὰν νὰ μὴ φθάνουν τὰ κακὰ κι' ἡ τόση συμφορὴ
κι' οἱ πρόσφυγες οἱ πλάνητες, ποῦ τρέχουν μὲ κουρέλια,
μὰ τώρα τσαμπουνοῦν κι' αὐτοὶ μὲ τὴν μεγάλη γκλάβρα
πῶς ἡ φευγάλαις ἔκαναν τὴν Θεσσαλία σκλάβα.

Μὴ παράπονα γελοῖα,
καὶ μὴ λὲς ἡ Θεσσαλία
πῶς τῶν Τούρκων εἶναι δοῦλα,
καὶ μᾶς φέρνεις ἀναγούλα.

Πάψετε ν' ἀναδιφᾷτε
τρόπαιά μας περασμένα,
πρὶν κατὰμουτρα νὰ φᾶτε
μιὰ μπάτσα κι' ἀπὸ 'μένα.

'Συχάσετε γιὰ τὸ Θεὸ κι' ἄς λείψουν οἱ καυγάδες
νὰ 'δοῦμε τί θὰ δώσωμε 'στους ξένους τοὺς φαγάδες.
Καθίστε κάτω, βρὲ παιδιὰ... μαζί τὸ δίκιο πέρνει
κι' ἐκεῖνος ὅπου δέρνεται κι' ἐκεῖνος ὅπου δέρνει.
Εἶπα, κι' αὐτοὶ τὸ λάθος τῶν ἐμφρόνως ἀνεγώρισαν
κι' ἐν τάξει καὶ κανονικῶς ἀμφοτέρ' ὑπεχώρησαν.
Μὰ σήμερα ποῦ γίνεται γιὰ χαστουκιάς κουβέντα
νὰ τρεῖς καὶ σύ, βρὲ Φασκυλῆ, καὶ χόρευε καὶ γλέντα.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ἐγιναν τώρα τώρα 'στὸ Φάληρον ἐκεῖ
γάμοι ρωμαντικοί.
'Ο Γιάννης Παντελάκης, 'Ασκληπιάδης; πρώτης,
καὶ θαλερὰ νεότης,
ἐπῆρε τὴν Μαρίκα, κόρη τοῦ Μανταφούνη,
χαριτωμένο πλάσμα καὶ πρυφερὸ πιτσούνι,
κι' ἐλάμπρυναν τὴν ὄψιν τῆς νέας καὶ τοῦ νέου
τὰ ρόδα τῶν 'Ερώτων, λαμπράδες 'Υμεναίου.

'Στοῦ Γεωργίου τοῦ Καμπάση τὸ Βιβλιοπωλεῖον,
εἰς τὴν ὁδὸν Ἀἰόλου καὶ μ' ἐννενηντα τρία,
πωλεῖται τὸ καθένα διδακτικὸν βιβλίον,
μὰ γίνεται καὶ τόσων εἰδῶν κυκλοφορία.
Καὶ ἐυλογράφος πρώτης εὐρίσκεται σὲ τοῦτο,
τοῦ καθ' ἑμὲν εἰκόνα 'τελείονει 'στὸ μενούτο.

Περὶ σπουδασίων βιβλίων Γεωργίου Φιλαρέτου
μὲ πολλὰς ἀποκαλύψεις σημασίας ἐξαιρέτου,
δηλαδή περὶ τῶν δύο Βασιλέων ἐν 'Ελλάδι,
καὶ περὶ ξενοκρατίας, ποῦ μᾶς ἔχει 'στὸ σημάδι,
μ' ἔγγραφα καὶ συζητήσεις υψιφῶν Κοινοβουλίων,
ποῦ τὸ κάνουν μέσα κι' ἔξω περιζήτητον βιβλίον.

Δημήτρη τοῦ Καμπούραγλου Διηγημάτων τόμος,
ἀπ' τὸ Σχοτάδι τῆς Σκλαβιάς, μικρὸς πλὴν μέγας
κι' ἂν κι' εἶναι πόσος ποῦ χωρεῖ σὲ καθεὸς τὴν τσέπη,
μὰ μὲς 'στὰ φυλλαράκια του πόσα κανεὶς δὲν βλέπει.